

irományszám: T/8807

Érkezett: 2012 OKT 17.

2012. évi ... törvény
a nemzeti vagyon visszaszármaztatásáról

1. §

Magyarország Alaptörvénye „Szabadság és Felelősség” című fejezetének XIII. cikke (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) Mindenkinek joga van a jogszerűen szerzett tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.”

2. §

(1) A Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: Btk.) 33. § (2) bekezdése a következő f) ponttal egészül ki:

[(2) *Nem évül el*]

„f) a kártevés bűncselekménye, ha legalább különösen súlyos vagyoni hátrányt okoz.”

(2) A Btk. a következő 141. §-sal és az azt megelőző címmel egészül ki:

„Kártevés

„141. § (1) Aki Magyarország állami, társadalmi vagy gazdasági rendjének gyengítése céljából hivatala, szolgálata vagy közmegebízata körében tevékenységével, kötelessége teljesítésének elmulasztásával vagy nem megfelelő teljesítésével a nemzeti vagyonban súlyos vagyoni hátrányt okoz, büntetett követ el, és két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

(2) A büntetés öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztés, ha a kártevés különösen súlyos vagyoni hátrányt okoz.

(3) A büntetés tíz évtől tizenöt évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztés, ha a kártevést háború idején követik el.

(4) Aki kártevésre irányuló előkészületet követ el, büntett miatt három évig, háború idején egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.”

3. §

A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény a következő 257/A. §-sal és az azt megelőző címmel kiegészülve lép hatályba:

„Kártevés

„257/A. § (1) Aki Magyarország állami, társadalmi vagy gazdasági rendjének gyengítése céljából hivatala, szolgálata vagy közmegebízata körében tevékenységével, kötelessége teljesítésének elmulasztásával vagy nem megfelelő teljesítésével a nemzeti vagyonban súlyos vagyoni hátrányt okoz, büntetett követ el, és két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

(2) A büntetés öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztés, ha a kártevés különösen súlyos vagyoni hátrányt okoz.

(3) A büntetés tíz évtől tizenöt évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztés, ha a kártevést háború idején követik el.

(4) Aki kártevésre irányuló előkészületet követ el, büntett miatt három évig, háború idején egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.”

4. §

A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 200. § (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) Semmis az a szerződés, amely jogszabályba ütközik, vagy amelyet jogszabály megkerülésével kötöttek, kivéve, ha ahhoz a jogszabály más jogkövetkezményt fűz. Semmis a nemzeti vagyon elidegenítésére vonatkozó szerződés, ha a szolgáltatás és ellenszolgáltatás között feltűnően nagy az értékkülönbség. Semmis a szerződés akkor is, ha nyilvánvalóan a jóerkölcsbe ütközik.”

5. §

Az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény 164. §-a a következő (2) bekezdéssel egészül ki, ezzel egyidejűleg a (2)-(13) bekezdés számozása (3)-(14) bekezdésre változik:

„(2) Nem évül el az adó megállapításához való jog arra a jövedelemre, amelyet az állami vagyon privatizációja során megszerzett vagyon révén szerzett a vállalkozás vagy magánszemély.”

6. §

(1) Ez a törvény – a (2) bekezdésben foglalt kivétellel – 2013. január 1-jén lép hatályba.

(2) E törvény 3. §-a 2013. július 1-jén lép hatályba.

Indokolás

Általános indokolás

A módosító indítvány lényege, hogy a jogtalanul elidegenített nemzeti vagyon valóban visszaszámzartatató legyen, ezzel az úgynevezett rendszerváltás közben és után végrehajtott magánosításkor, azaz privatizációkor történt visszaélések következményeit valamelyest enyhítse. További célja, hogy az állami kézben maradt javakat megvédje.

A privatizációt végrehajtok a saját – jobb esetben az állam – rövid távú érdekeit szem előtt tartva herdálták el a nemzeti vagyont; ennek ellenére az át nem gondolt – vagy éppen rablási céllal végrehajtott – folyamatnak a káros következményeit még hosszú időn keresztül fogja viselni az ország. Ezzel szemben áll az újdonsült tulajdonosok hirtelen meggazdagodása, a veszteségesnek hitt korábbi állami vállalatok felvirágzása, oligarchák „születése”.

Az ún. spontán privatizáció során hazai és külföldi magánszemélyek és vállalkozásaik igen előnyös feltételek mellett, az állami vállalatok vezetésének segítségével, többnyire azokkal társulva szerezték meg az állam tulajdonában lévő vagyont. Önös érdekek alapján használták ki az erkölcsileg ugyan elítélhető, de nem feltétlenül törvénybe ütköző lehetőségeket, a joghézagokat, a rosszul megfogalmazott törvényeket, a kialakulatlan jogértelmezést. Ha kellett megvesztegették az illetékes hivatalokat, ha kellett megfenyegették az útjukba állókat. Igazi vadkeleti zabrlás történt a magyar állam felelős szerveinek totális asszisztálása mellett.

Azonban ez a felállás lényegében az ún. „rendszerváltást” követően sem változott. Az addig privilegizált kör, elsősorban az állami vállalatok vezetői, a volt állampárt ebben érdekelt tagjai, az állami vezetés potenciálisan érintett része és holdudvaruk keményen harcoltak a privatizáció állami vezérlése ellen, és múltjukat feledve támadták az új koncepciót, mondván, hogy ez államosítási törekvés a liberális privatizálással szemben. Ezek a támadások az 1990-es választások után felerősödtek, csatlakozott hozzájuk az SZDSZ és a kérdésben végig igen liberális felfogást valló FIDESZ. A helyzet 20 év alatt sem változott meg, hiába ígérte 1998-as hatalomra jutása előtt a FIDESZ a privatizáció felülvizsgálatát, az ígéret elszállt, tettek szintjén pedig tovább folytatódott a még megmaradt vagyon széthordása, elkótyavetyélése.

A privatizáció során olyan stratégiai cégek kerültek magán, illetve külföldi kézbe, amelyek eladása ellentétes a magyar gazdaság érdekeivel és kiszolgáltatottá teszi az országot. A kormányzatok szinte a teljes termelői, pénzügyi és közszolgáltató szektort külföldiek kezére juttatták, akik az üzemeket bezárták és helyette a saját termékeikkel árasztották el hazánkat. Felszámoltuk a magyar ipart és a nagyüzemi mezőgazdaságot a termelő és feldolgozóipar külföldi kézre juttatásával, akiknek nem volt céljuk, hogy munkát és megélhetést adjanak magyar embereknek. A közszolgáltatások árát magasan, minőségét pedig alacsonyan tartják. Az energiaszektorban garantált profit biztosításával történt a magánosítás, amelynek következtében növekedett az ország energia-kiszolgáltatottsága, az energiatakarékosságra vonatkozó fejlesztések pedig elmaradtak. Olyan fontos intézmények, vállalatok kerültek idegen kézbe a legutóbbi időnkig, mint a ferihegyi repülőtér, a MÁV Cargo, a Malév, a Matáv, vagy a közműcégek, gáztározók.

A privatizációs időszakot lezáró jelentés szerint 2007-ig 2952 milliárd forintnyi vagyonhasznosítási és privatizációs bevétele keletkezett az államnak, ezzel szemben 1370 milliárd forintnyi ráfordítás áll, ami a bevételek 46 százaléka. Csak 390 milliárd forintnyi

vagyon ment el társaságok alapítása révén, a második legnagyobb tétel a 350 milliárdra rúgó reorganizációs kiadás. Az önkormányzatoknak nyújtott 156 milliárd forintnyi vagyonátadás is a privatizáció eredményességét rontotta.

Az Alaptörvény csak általánosan rendelkezik a tulajdon védelméről, így a jogszerűtlenül szerzett tulajdont is védi. A Magyar Állam alapvető érdeke, hogy ezeket visszazáraztassa, így feltétlenül szükséges az Alaptörvény módosítása.

A módosító indítványnak az állami vagyon nyomon követése a célja, így csak az ebből megszerzett jövedelem adóztatható visszamenőleges hatállyal. Ennek kapcsán el kell törölni az elévülést arra a jövedelemre, amit az állami vagyon privatizációja során megszerzett vagyon révén ért el a vállalkozás vagy magánszemély. Ez lehetőséget ad arra, hogy semmiképpen se maradjon büntetlen a nemzeti vagyon megkárosítása egy bizonyos érték fölött (különösen súlyos vagyoni hátrány – legalább 50 millió forint fölötti elkövetési érték).

Semmis szerződés esetén a szerződést határidő nélkül meg lehetne támadni, így akár 20 évre visszamenőlegesen lehetne elherdált állami vagyontárgyakat visszazerezni. Az időmúlással persze így is egyre több szerződés lesz megtámadhatatlan, ami világosan mutatja a „rendszerelváltó” politikai elit felelősségét, azaz felelőtlenségét az elmúlt két évtizedért. Észre kell venni és kimondani, hogy az ellopott, tönkretett nemzeti vagyon hasznából ez az „elit” bőségesen részesült, így nem volt érdeke a bűncselekmények megakadályozása és feltárása.

A visszazáraztatásból, a büntetésekkel és az adóbevételekből százmilliárdos nagyságrendű tételekre tehetne szert a költségvetés. Hazánk jelenlegi helyzetében, amikor visszafizethetetlen államadóssággal, állandó költségvetési hiánnyal küzd az ország, rendkívül nagy szükség volna ezekre a forrásokra, amelyek a nehéz gazdasági helyzetben kitörési lehetőségként enyhíthetnék az évről-évre gúzsba kötött költségvetés nehézségeit. A rendkívüli bevételeket beruházásokra, vállalkozások támogatására, illetve további gazdaságélénkítő intézkedésekre lehetne fordítani, amelyekkel munkahelyeket lehet teremteni, ugyanis a hazai termelő- és feldolgozóipar felszámolása, azaz privatizálása eredményeképpen 1990 óta több mint egymillió munkahely szűnt meg.

A társadalmi-gazdasági igazságtételnek köszönhetően a költségvetési mutatókon kívül érezhetően javulna az állampolgárok igazságérzete is; ellenkező esetben az a kép fog erősödni, hogy Magyarország továbbra is egy következmények nélküli ország. Természetesen ismerjük a kormánypártok „elkötelezettségét” a valódi igazságtételre, így nagy illúzióknak nem lehet arra nézve, hogy támogatni fogják ezt a törvényjavaslatot, de maradjon írásos nyoma az utókor számára, hogy volt valóságos szándék egy politikai erő részéről a helyzet megváltoztatására. Amennyiben a jelenlegi országgyűlés is elmulasztja megtenni kötelességét, akkor erősödni fog a már jogosan kimondható axióma, hogy Magyarországot kirabolta, elárulta és becsapta a politikai „elit”.

Részletes indokolás

az 1. §-hoz

A 2012. január 1-jén hatályba lépett Alaptörvény védi a nem jogszerűen szerzett vagyont is. A módosítás célja, hogy csak a jogszerűen szerzett tulajdonhoz élvezzen védelmet, és lehetőség legyen a jogszerűtlenül szerzett tulajdon visszavételére.

a 2-3. §-hoz

A Btk-módosítás visszaállítja a kártevés 1989. október 15-ét megelőző törvényi tényállását, és el nem évülő cselekménnyé tenné azt, ha az elkövetés legalább különösen súlyos vagyoni hátránnyal jár.

E cselekmény hatályon kívül helyezése szabad utat adott az állami vagyon elherdálásához. A kártevés tényállásának ismételt hatályba léptetése megfelelő erővel tartaná vissza a még megmaradt állami vagyon szétlopását.

A tényállás bevezetése az új Btk-ba is szükséges.

a 4. §-hoz

A Ptk. kiegészítése értelmében semmis a nemzeti vagyon elidegenítésére vonatkozó szerződés, ha a szolgáltatás és ellenszolgáltatás között feltűnően nagy az értékkülönbség (40 % fölötti értékaránytalanságot a bíróságok már feltűnő értékkülönbségnek tekintenek).

Semmis szerződés esetén a szerződést határidő nélkül meg lehetne támadni (így akár 20 évre visszamenőlegesen lehetne elherdált állami vagyontárgyakat visszaszerezni).

A módosító javaslat úgy a természetes, mint a jogi személyek/jogi személyiséggel nem rendelkező gazdasági társaságokat is érintené, így megnyitná a lehetőséget, hogy az áron alul elherdált vagyontárgyak a szerződés semmissége következtében a nemzeti vagyon keretébe visszakerüljenek.

az 5. §-hoz

Az Art-módosítás célja, hogy adóztatható legyen az elévülés megszüntetésével az a jövedelem, amelyet az állami vagyon privatizációja során megszerzett vagyon révén szerzett a vállalkozás vagy magánszemély.

Ezzel az állami vagyon sorsa nyomon követhető lenne és csak az ebből megszerzett jövedelem lenne adóztatható, visszamenőleges hatállyal.

a 6. §-hoz

A módosítások 2013. január 1-jén lépnek hatályba, elegendő időt nyújtva az alkalmazásához történő felkészülésre.

Dr. Lenhardt Balázs
országgyűlési képviselő

Képviselői önálló indítvány

Kövér László úrnak,
az Országgyűlés elnökének

Helyben

Tisztelt Elnök Úr!

Mellékelten – Magyarország Alaptörvénye 6. cikk (1) bekezdése alapján – benyújtom a **nemzeti vagyon visszaszámaztatásáról** szóló törvényjavaslatot.

A törvényjavaslat indokolását csatolom.

Budapest, 2012. október 16.

Tisztelettel:

Dr. Lenhardt Balázs
országgyűlési képviselő
Jobbik Magyarországért Mozgalom